

בית האכל ובית המשתה בית המשתה קודם, שזוהי הבן וליקוח עצמות שזוהי הבן קודם, חסידים הראשונים היו מקדימין בית האכל לכלם שנאמר טוב ללכת אל בית אכל מלכת אל בית משתה ע"כ. הרי שהחסידים היו מקדימין בית האכל וראוי לעשות מעשה כמותן. האמת שהרמב"ן ז"ל (תורת האדם סי' כ"ז) חלק על הרמב"ם

והרמב"ם

והרמב"ם

סימן ח

אם אמונת הגלגול הוא דבר הכרחי להאמין בו הכל ואם מותר לדרוש בו ברבים

האמננו לדרוש זה צריכים נראה ודאי שהיא דבר בלתי הגון מאד, כי לא טובים לנו מאבותינו ורבותינו ע"ה אותם שכתבוהו בספריהם ולעולם לא דברו זה כי אם ע"ד רמז וסוד וסוד וסוד וסוד, שיהיה סוד גדול. ולשון הרמב"ן ז"ל בפירוש איוב יעיד, שכתב שם (לגל) וז"ל, ואם תחפון להבין הסוד הגדול הזה, לבך תשיב לדעתו וכליותיך תשתונן, ועל חטא תתאונן, ותסיר מעל פניך העין, תראינה עיניך המלך והמלכה, ותאפה לגאולה, תראה שני עשרים תאומי צביה, והגזרה והצנייה עכ"ל ז"ל. רמז במלת תאומי לזיווג. המלך והמלכה יהודה ותמר כלתו. תאפה לגאולה צונו שהיה גואל. תאומי צביה פרץ חרם. והגזרה מיתאם דאיתגזר. והצנייה צנין היבוס. הרי הרב ז"ל שדבר בדבר הזה בדרכי סוד ורמז וסוד, כל שכן אנתנו האחרונים שכלנו בערכו כגמול עלי אמו גמול ידו הדה.

נאם הצעיר לתורה ולתעודה, ולכבודך גבר כחו כיהודה, לוי בכמהר"ר יעקב בן חביב ז"ל.

ובענין השאלה הג' ששאלת אם אמונת הגלגול הוא דבר הכרחי להאמין בו הכל. גם אם מותר לדרוש בו צריכים. דע כי צעונתי עדיין לא זכיתי לחכמה הזאת, יען כי לא ניתן לאדם רשות להבין זה מעצמו ולחקור עליה, אלא כשמה כן היא שצריך שיקבל אותה מרצ שקבל גם הוא, ובזמן הזה לשם צארכותינו לא היו נמצאים אנשים כ"כ שלמים זה. האמננו בדבר הזה הפרטי כבר ראיתי וצינתי בספרים, ומנאמי כי חכמינו ז"ל אותם שהיו אחרי חתימת התלמוד ימים רבים נחלקו לשני כתות, הכת האחת כת החוקרים בעיקרי האמונות כפי שכלם לצד ומתעסקים בחכמות החזונויות, וכלצם של אלה קשה להאמין האמונה הזאת יען כי כפי השכל יש עליה קושיות שלא השיג שכלם לישיבם. אמנם יש כת אחרת גדולה מאד מחכמי ישראל המאמינים וכלם כתבו עליה כי היא אמונה אמיתית ועיקר מעיקרי התורה לתת קושית נדיק ורע לו, וכלנו אנתנו מחייבים לשמוע דברי אלו האחרונים ולהאמין האמונה הזאת בלי שום פקפוק וספק כלל.

סימן ט

ביאור ומקור הדינים להלכות נדרים להרמב"ם פרק תשיעי ועשירי

והרמב"ם

מבואל וכו', משמע דדעת הרב היא משום דאפילו במקום אחד צעננו לפעמים ישמנה הלשון בזמן מהאמנים.

ביצד נדר או נשבע כו'. בפרק הנודר מן המבואל (שם מט.). וכיון הרב צוה הכיבד לזכר לנו צ' דברים, האחד הוא שלא נטעה בכלל שכתב בנדרים הלך אחר לשון בני אדם שזה היה מדבר לענין התיבה שמורה על קבלתו הנדר לא לענין פירוש מה שאמר עליו, וזה שקר שכבר פירש הרב למעלה אופן קבלת הנדר והוא צ' פנים או נדרים ממנו או ידות נדרים או כוונת נדרים, אבל פירוש מ"ש בנדרים הלך אחר לשון בני אדם הוא לענין פירוש מה שאמר על עצמו. עוד דייק שיש חילוק בין המקום שקוראים למקום שאין קוראים, שבמקום שקוראים ללוי מבואל אין הכוונה מבואל דוקא ולא ללוי, כי אינו כן אלא שלפעמים קוראים אותו ללוי, ועם כל זה כיון שלפעמים קוראים אותו מבואל כשנדר מן המבואל הלוי בכלל. ומהפסוק יש לנו ראיה לזה ויבטלו את הפסח שקרא ללוי ציטול, ואם כן מי שנדר מן המבואל כלשון

הלכות נדרים פ"ט [ה"א] בנדרים הלך אחר לשון וכו'. אחר שפירש הרב בפרק שעבר הנדדים שאפשר להכיר בהם כונת הנודר לידע הדברים שבהם אסר עצמו או לא, בא בפרק הזה להודיענו שגם מהצנת דרך הלשון שבו נשבע או אסר נדע זה, ולכן הקדים זה הכלל, ואחר כך פירש לנו קצת הדברים שגם לבעל הלשון יש ספק בהצנתם, וזו היא כונת כל הפרק.

ובז"ש ובאותו הזמן. היה נראה לומר שכיון הרב לדין אחד הוזכר בגמרא בפ' הנודר מן המבואל (נדרים ג.), תניא הנודר מן הירק, בשאר שני שבוע אסור בירקות הגנה ומותר בירקות השדה, ובשביעית אסור בירקות השדה ומותר בירקות הגנה. פירוש אם נדר בשביעית אי אפשר לומר שנתכוין לירק גנה דהא אין זורעין ולא נוטעים בשביעית, אלא ודאי לירק השדה שעולה מאליה נתכוין ע"כ. ולרמזו לזה הדין כתב הרב חלוף הזמן. זה נראה, אלא שקשה לי שלא מצינו שהעתיק הרב זה הדין, גם שחזר לומר אם דרך אותו המקום באותו לשון באותו זמן שקוראין